



ALEŠ CIBULKA

Slavné tváře českého filmu

ve vzpomínkách a fotografiích

FRAGMENT

Slavné tváře českého filmu ve vzpomínkách a fotografiích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Aleš Cibulka
Slavné tváře českého filmu
ve vzpomínkách a fotografiích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Slavné tváře českého filmu

ve vzpomínkách a fotografiích

ALEŠ CIBULKA

Slavné tváře českého filmu

ve vzpomínkách a fotografiích

Graficky upravila Monika Pavlovičová

FRAGMENT

**Věnováno tatínkovi a dědečku Františkovi,
bez kterého bychom se nikdy nepotkali.**

~ Monika a Aleš

Obsah

Předmluva	9
Adina Mandlová	10
Eduard Kohout	26
Jiřina Bohdalová	36
Karel Höger	42
Nataša Gollová	54
Rudolf Antonín Dvorský	64
Svatopluk Beneš	70
Vlasta Burian	78
Hugo Haas	90
Ján Pivec	94
Jindřich Plachta	100
Jiřina Šejbalová	108
Ladislav Pešek	118
Marie Rosůlková	124
Miloš Nedbal	130
Oldřich Nový	140
Zita Kabátová	154

Předmluva

Milí milovníci pamětnických filmů a černobílých hvězd,

dobře vím, že memoárových knih o hereckých hvězdách první republiky najdete na knižních pultech desítky. Život Adiny Mandlové mapuje kromě její autobiografie i několik dalších publikací, dvě knížky o Nataše Gollové jsem dokonce sám před lety „spáchal“, rekordmankou v počtu knih zřejmě bude Lída Baarová a z děl o Vlastovi Burianovi byste si mohli vybavit celkem obsáhlou knihovnu. Pak také následuje celá řada nejrůznějších souborů hereček a herců první republiky a období protektorátu.

Naše kniha se snaží být jiná. Žádná nudná slovníková hesla, žádné výčty divadelních angažmá či soupisy nejslavnějších počinů. Chtěl bych vám sedmnáct fascinujících osobností představit tak, jak je asi neznáte. V krátkých zajímavých medailoncích, které si pamatujete z mých tradičních stolních kalendářů, ještě doplněných vzpomínkami těch, kteří měli šanci se s dotyčnými hvězdami osobně setkat. Byli jejich kolegy, přáteli, kamarády. Právě jejich svědectví jsou pro mě vždy tím nejcennějším. V jakých filmech hráli nebo co vystudovali, se dočtete všude na internetu. Jak ale voněli, co měli rádi k jídlu nebo jaké měli zlovyky, to se můžete dozvědět jen od nich.

Jsem proto moc rád, že tuto knihu svými historkami vyšperkovali Zita Kabátová, Svatopluk Beneš, Luba Skořepová, Josef Zíma, Jan Přeučil nebo Petr Štěpánek. Během své publicistické kariéry jsem měl tu čest je zpovídat a ptát se a ptát... A tady je výsledek. Všechno navíc bohatší o desítky unikátních fotografií ze soukromých archivů. Berte to tak, že si prohlížíte rodinné album, za zády vám stojí někdo z očitých svědků a přidává jednu vzpomínku za druhou.

Jsem šťastný, že grafické podoby knihy se ujala Monika Pavlovičová, jedna z prvních dam současné knižní grafiky. Krom toho, že je neskutečně nápaditá a šikovná, je zároveň mojí neteří. Inu, celý strýček! A je také neskutečná profesionálka! Velmi pečlivě připravila celou knihu k tisku, odpoledne ji odeslala - a během noci porodila Helenku, svou první dcerku, mou první praneteř.

Přejeme krásné čtení i prohlížení!



Adina Mandlová

* 28. ledna 1910 Mladá Boleslav

† 16. června 1991 Příbram

Svou geniální jednoduchostí mě nepřestává fascinovat několik vět, kterými v červnu 1975 zakončila Adina Mandlová svou vzpomínkovou knihu: „Někdy mi všechno, co jsem prožila, připadá jako zlý a pošetilý sen, z něhož jsem se sice probudila pozdě, ale ještě včas, abych si uvědomila, že všechno, čeho jsem se kdy snažila dosáhnout, nemělo tu hodnotu, kterou jsem tomu přikládala. Jenže bez smutných zkušeností, bez utrpení a zklamání, bez té školy života, která mě posílila a nikdy docela nezlomila, nebyla bych se naučila to, co je v lidském životě nejdůležitější, umět zestárnout bez trpkosti a dosáhnout míru v duši, která dlouho bloudila a prošla pravým očištěním, než našla jedinou hodnotu, pro niž stojí za to žít – klid a pokoj, pokorné přijímání dobrého i zlého jako nevyhnutelných součástí lidské existence. Dívám se na svou minulost bez trpkosti a lítosti a necítím nenávist k těm, kteří se mi kdysi snažili život znesnadnit. Nezávidím nikomu společenské postavení, peníze, tělesné ani duševní kvality ani slávu. Všecko, co jsem kdysi pokládala za nesmírně důležité, je prostě najednou bezvýznamné, vzdálené, téměř cizí. Dneska už se tomu směju.“





**Adina v oblíbeném kostýmu
Oldřicha Rosenbauma.**

Adina Mandlová byla zbožňovanou módní ikonou. Hereččino civilní oblečení se v zásadě nelišilo od modelů, které nosívala na stříbrném plátně. Večerní šaty pro ni navrhovala její přítelkyně Hana Podolská, oblíbené kalhotové kostýmy si pak nechala šít v salónu Oldřicha Rosenbauma. Emancipované oblékání bylo pro tuhle dobu příznačné hlavně z důvodu snahy o rovnoprávné postavení žen ve společnosti. Sluší jí to, ne?



Moji milí čtenáři, prosím, omluvte zhoršenou kvalitu fotografie. Je to totiž reprodukce z novin z roku 1941. O to zajímavější je ale její obsah. Titulek říká: „Nataša Gollová s Adinou Mandlovou, filmové umělkyně, které se těšily velké pozornosti na Filmových žních, na cestě na koupaliště.“ Krásná momentka, co říkáte?

Filmy, ve kterých září duo Haas-Mandlová, i po letech milujeme, ale jejich soužití nebylo jednoduché, jak vzpomínala Adina: „Hugo byl nesmírně nadaný a výtečný herec, velká osobnost, jenže se flákal po barech, mnohdy přicházel domů opilý a někdy jsem ho tři dny neviděla, protože buď přespával u přátel, anebo u nějaké bardámy. Kromě toho tajně šňupal kokain a často měl záchvaty beznaděje a omrzlosti, když droga přestala účinkovat. Protože utratil všechny peníze v barech a za předražený kokain, nezbylo mu každou chvíli nic na domácnost, takže jsem musela sáhnout do vlastní kapsy. Kromě toho si liboval v cynických žertech o svých pohlavních chorobách a často třeba přede všemi tvrdil, že měl tak velkého tripla (jak se tomu u nás říkalo), že ten nejmenší gonokok mu nosil snídani do postele. Život bez něj jsem si ale tak nějak nedovedla představit.“

**HUGO HAAS, ADINA MANDLOVÁ;
AŽ ŽIJE NEBOŽTÍK (1935)**



Snímek z roku 1935 zachycuje Adinu Mandlovou s jejím tehdejším přítelem Hugo Haasem. Ten v roce 1939 emigroval s manželkou Bibi do USA. Doma zanechali několikaměsíčního syna Ivana, který měl zrovna žloutenku a cestu by proto nezvládl. Neodjel ani Haasův otec Zikmund, stejně tak bratr Pavel (1899–1944) s manželkou Soňou. Nezáskali víza. Pavel byl umučen v Osvětimi, starý pan Haas zahynul v Terezíně. Mandlová roku 1975 vzpomínala: „Hugo mi po válce napsal jen jednou. Někdo mu řekl, že jsem ho kritizovala, že emigroval se psem a dítě nechal u švagrové. Prohlásila jsem taky, že kdyby byl místo toho psa vzal s sebou do emigrace bratra, mohl být Pavlíček dosud naživu a nemusel s otcem zahynout někde v plynové komoře. Tak jsem si to myslela, ale měla jsem držet hubu, protože pro pravdu se lidi nejvíc zlobí. Jenže to nebyl jediný případ v mém životě, kdy jsem ztratila přátele, protože jsem si nebrala servítek. Nikdy jsem nevěřila v lichotky a přetvářku a tím, že jsem nalejvala čisté víno, udělala jsem si mnoho nepřátel. Svět chce být klamán, a kdo říká, co si myslí, je blázen a zaslouží si, co ho potká.“ Haasův syn Ivan vyrůstal u tety Soni v domnění, že je to jeho skutečná matka. S pravými rodiči se sešel až roku 1946 v Americe.



„Když jsme jednou šli spolu po Příkopech a každý na nás vejrál, Hugo se na mne obrátil se slovy: ‚To máš vztek, že se za mnou každý otáčí a tebe nikdo nezná.‘ Já jsem odsekla, že to nebude dlouho trvat a lidi se budou ptát, kdo je ten ošklivý Žid, co chodí s Mandlovou.“



Tenhle snímek z hlubin archivu Československého rozhlasu je opravdový unikát. Na něm jsem spolu s panem doktorem Miloslavem Novákem dokladoval, co všechno staré fotografie uměly. Momentka byla totiž zdigitalizována z celuloidového hořlavého negativu a následně zrestaurována. Díky popisku obyčejnou tužkou tedy víme, že snímek vznikl 7. listopadu 1939 a díky vysokému rozlišení a hodinkám na klopě Adiny Mandlové doplňuji, že to bylo přesně v 11:07!

